

πραγματικότητα

πραγματικότητα, η, ουσ. [<νεότ. πραγματικότης], η πραγματικότητα·

- δεν έχει επαφή με την πραγματικότητα, βλ. λ. [επαφή](#)·

- δεν έχει την αίσθηση της πραγματικότητας, βλ. λ. [αίσθηση](#)·

- έγινε πραγματικότητα (κάτι), πραγματοποιήθηκε κάτι: «τ' όνειρό του να δει το γιο του γιατρό έγινε πραγματικότητα»·

- είναι εκτός πραγματικότητας, το άτομο ή το θέμα για το οποίο γίνεται λόγος, δεν είναι ρεαλιστικό, είναι εξωπραγματικό: «μη δίνεις βάση σ' αυτά που σου λέει, γιατί είναι εκτός πραγματικότητας ο άνθρωπος»·

- έχασε την επαφή του με την πραγματικότητα, βλ. λ. [επαφή](#)·

- προσγειώνομαι στην πραγματικότητα, επανέρχομαι σε αυτό που πραγματικά συμβαίνει, υπάρχει, επανέρχομαι στις πραγματικές συνθήκες της ζωής: «νόμιζε πως η ζωή είναι μόνο χαρά κι ευτυχία, αλλά με το θάνατο του πατέρα του προσγειώθηκε στην πραγματικότητα». Πολλές φορές, πριν από το *πραγματικότητα*, προτάσσεται το σκληρή·

- στην πραγματικότητα, σύμφωνα με αυτό που πραγματικά συμβαίνει, συνέβη ή που μπορεί να συμβεί (σε αντιδιαστολή με το υποθετικό), όντως, στ' αλήθεια: «εκ των υστέρων μπορούμε να κάνουμε χίλιες δυο υποθέσεις, στην πραγματικότητα όμως ποτέ δε θα μάθουμε πώς ακριβώς έγιναν τα πράγματα»·

- τ' όνειρό του έγινε πραγματικότητα, εκπληρώθηκε, πραγματοποιήθηκε: «είχε τρεις κόρες και, μόλις τις καλοπάντρεψε και τις τρεις, τ' όνειρό του έγινε πραγματικότητα»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας